

“Carlos Fabra em va voler comprar: va oferir-me una parcel·la a Borriol per tal que l’ascendira dins la UCD”

—Sempre han volgut Obres Públiques, tan sols dic això... Bé, volia dir-vos que vaig trencar-me les banyes per Castelló: entre més coses, vaig forçar que aquesta circumscripció tinguera 25 diputats, per 29 la d’Alacant i 35 la de València, una relació absolutament descompensada però que va permetre, per exemple, de tenir la bandera blava...

—**Vaja.**

—...I recorde la reunió del Consell en què havia d’aprovar-se la creació de la Universitat d’Alacant. Quan tot ja era a punt, vaig negar-me a signar aquell document. Érem a Alacant, en una sessió especial, i els consellers van escandalitzar-se: “Com vols que eixim ara i que no fem públic la creació de la universitat?” Vaig dir-los que jo no signava aquell decret i, al cap d’uns minuts, vaig comunicar-los que hi havia una solució, que consistia a afegir dues úniques paraules: “...i Castelló”.

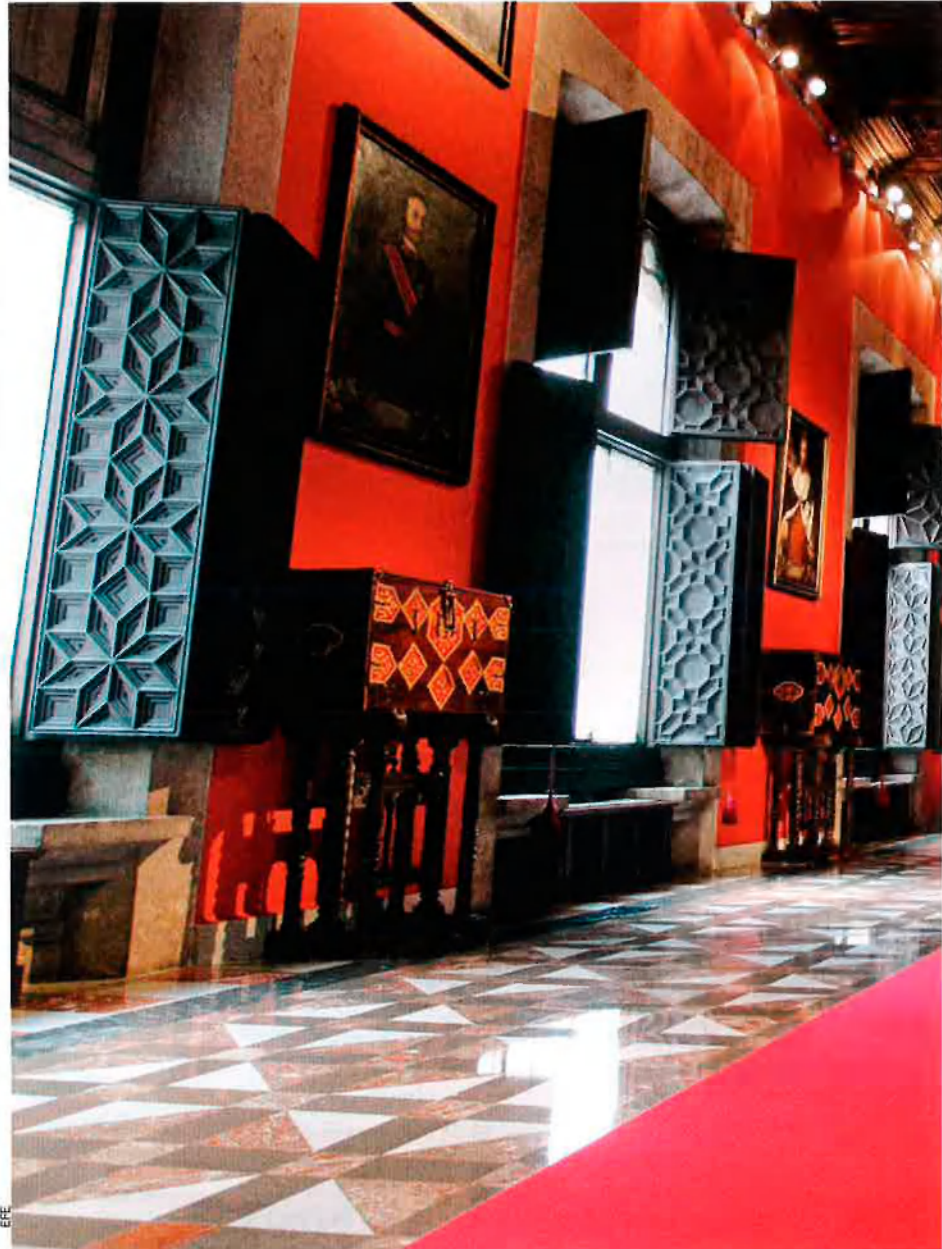
—**I van nàixer alhora.**

—Sí. Anys després va trucar-me un regidor socialista, Valera, per informarme que tenia dues notícies per a mi, una de bona i una altra de dolenta: la primera, que per fi hi havia els diners per construir una universitat a Castelló, i la segona, que la construirien en una finca meua. Van taxar l’expropiació en 86 milions de pessetes, i vaig perdonar-los-en 26. Havia fet molts diners a Alemanya i m’ho podia permetre. Encara conserve la carta d’agraïment de l’alcalde.

—**Acabem. Posem per cas que us telefona el president Camps i us demana consell: “Si fóreu al meu lloc, què faríeu, senyor Monsonís?”**

—[Silenci llarg.] És una qüestió molt personal... En tot cas, si jo fora ell, me n’aniria.

Victor Maceda

La dreta jutja la dreta

EL TEMPS ha consultat l’opinió que tenen alguns altres polítics dretans històrics sobre el moment que travessa la política valenciana.

Tan sols tenia 21 anys, però Francisco Camps ja era cap visible de les Noves Generacions valencianes, la branca juvenil d’Aliança Popular. Era el 1984, i Martín Quirós, portaveu del partit mare a l’Ajuntament de València, va clausurar el congrés local d’aquell any. “Era un xic callat i treballador, amb una afecció política immensa. Ell i el seu grupet d’amics no es perdien cap mani-

festació, i això que cada dia n'hi havia una: per la bandera, pel no-tancament dels alts forns de Sagunt, contra l'avortament, a favor del matrimoni... Un dia vam barrejar-nos amb una colla que va resultar ser de nacionalistes catalans i que ens va agredir.”

Camps, tan enjogassat per la política com estava, veia en Quirós un referent. Aquest, però, li insistia que primer havia de concloure satisfactòriament els estudis de dret, com així va fer. El 1987, a només 24 anys, Camps entrava com a assessor del grup municipal, on també va destacar pel fet de ser “molt i molt feiner, molt seriós i respectuós, no gens cridaner”. Camps, de fet, encara trobava temps

per a organitzar actes polítics de Noves Generacions, de què el 1990 arribà a ser vice-president estatal. Amb motiu d'una escola d'estiu, precisament, Camps i els seus van poder comptar amb José María Aznar com a convidat estrella. Quirós va fer-ho possible.

Eren temps difícils per a AP, l'actual PP. “El pansocialisme imperant havia fet que ens donàrem vergonya de dir-nos de dreta, tot i que aquesta ideologia és tradicional i tan sana com qualsevol altra, vol una orientació de la vida tan respectable com la que més. El PSOE ens deia feixistes pel simple fet de ser dretans, actuaven amb la mateixa prepotència que ho havia fet Falange una dècada

abans”, evoca Martín Quirós, que mai no va imaginar que el mitjà es giraria com s'ha girat: “A la Comunitat Valenciana, hem passat al PP total: la banca hi està d'acord, els empresaris hi van al darrere que és una glòria, les associacions estan encantades, les universitats estan callades i pacífiques... No hi ha reacció ciutadana contra el govern, estem com estàvem amb el socialisme, però amb la diferència que ara no hi ha cap reacció de l'altra banda. Podem estar-nos així fins al segle XXI. No fan sinó barallar-se entre ells, sempre hi ha la meitat del PSPV enfrontada a l'altra meitat, uns treballen i uns altres no... Així no arribaran enlloc. Això és bo per al PP, n'estic encantat.” Aquest canvi tan brusc, aquest mapa pintat tot de roig que ara és tot blau, ha estat, segons Quirós, “la segona transició de la política valenciana”, fins al punt que “la gent no analitza de quina ideologia és el PP, els agrada el partit i punt. És un debat supraideològic. La gent viu en aquesta inèrcia molt a gust. Entre Generalitat, ajuntaments i diputacions són 50.000 o 60.000 vots fixos. Hi ha tot d'empreses a l'àmbit autonòmic i municipal, cosa que crea una clientela molt estable, i fora, a l'oposició, fa molt de fred”.

Aquest panorama monocolor és tan plàcid que Quirós, una persona amb una ascendència important sobre bona part de la cúpula dirigent actual –va aplanar el camí per què ara aquesta camina sense entrebancs–, considera que no cal fer net. “Per què l'hauríem de canviar, Camps? S'expressa molt bé i té molt bona imatge, està atent a tots els sectors, atén tothom igual, ja sap com va la crisi... Seria un suïcidi canviar-lo. Tot anirà evolucionant, i és més factible que caiga qualsevol altre que no ell. Això correspon al comitè electoral, és clar, però només entendria un comportament deshonest seu si l'han enganyat i ha caigut en una trampa, perquè no li cal res! La dona té la farmàcia, ell ha guanyat prou diners en càrrecs ben bons, té el futur assegurat com a ex-president que serà. És una persona normal, no un fanàtic dels diners.”

De Madrid estant, però sempre amb un ull mirant cap a València, hi ha José Ramón Pin Arboledas. Coredactor del primer estatut valencià, primer militant a la UCD i després al PP, aquest especialista en campanyes electorals tampoc no va imaginar mai la situació present, “per bé que hi havia indicis, ja que el catala-

nisme radical de l'esquerra valenciana no era assumit pel poble". I ara, "com que l'esquerra no té cap expectativa de recuperar el poder, li costa de reclutar gent nova, viuen submergits en un cercle vicios terrible".

Pin també va conèixer Camps de jove —"em semblava intel·ligent, prudent i bona persona, cosa que en política costa de trobar, i electoralment té un *punch* evident— i ha coincidit amb ell alguna vegada que el president valencià s'ha desplaçat a Madrid. Percep que "Camps té un problema d'imatge més enllà de València, un problema que ha de resoldre ell mateix, i crec que n'és conscient".

Quan li demanem per l'actuació del cap del Consell arran de l'esclat del *cas Gürtel*, Pin Arboledas recorda que aquest serial de presumpta corrupció "no el va destapar el PSOE ni la policia, sinó [la presidenta de Madrid] Esperanza Aguirre, quan un regidor de Majadahonda l'avisà que pensava dimitir perquè no veia bé el comportament de qui era alcalde de la població, moment a partir del qual ella pren decisions dràstiques i destitueix molta gent". Pin destaca que "això defineix la manera d'actuar d'Esperanza Aguirre", però es nega a "opinar sobre la de Camps". Quant a les recents declaracions d'Eduardo Zaplana en què assegurava sentir "tristesa" per la situació valenciana, Arboledas veu "sorprenent" que l'ex-president "critique els seus propis companys".

"El Consell que isca de les pròximes eleccions tindrà l'obligació de restablir la imatge de la màxima institució política de la Comunitat Valenciana", es limita a afirmar. Francisco Camps és en condicions de liderar aquesta regeneració necessària? "Qualsevol polític podria fer-ho, sempre que siga amb determinació." En tot cas, sobre els casos tèrbols que esguiten la política valenciana, Pin es remet als sastres: "Caldrà prendre-hi mesures."

"Els pecats polítics, els resolen les urnes, i els jurídics, els jutges —matisa Pin—; són dimensions distintes i, afortunadament, en un país democràtic, el poder més important és el menys democràtic de tots, el judicial: els jutges ho són de carrera, no els escull el poble, i han de fer complir les lleis."

Menys ètica. "És clar que n'hi havia molta més abans, d'ètica", assevera Leonardo Ramón, que fou conseller per

la UCD d'Indústria —primer— i d'Agri-cultura —després—, entre els anys 1978 i 1982, al Consell preautonòmic. "Quan vaig dir a mon pare que m'oferien de ser conseller, va respondre'm que ja era major d'edat i que fera allò que jo volguera, però que si s'assabentava que algun dia em convidaven a dinar o rebia un regal pel meu càrrec polític, em feia fora de casa i em desheretava."

Desencisat amb el moment actual, Ramón destaca que "ha nascut una professió nova: ésser polític. A la política, pots créixer —cosa que a la vida quotidiana és molt difícil— i et pot caure un càrrec per un costat o per un altre. El *boom* immobiliari també ha possibilitat que persones indesitjables compraren voluntats. I, com ja se sap, la carn és feble. És un xarampió que cal passar, i que passarà, però".

Ramón és veí de Camps, que coneix de fa molts anys —"mai no vaig pensar que arribaria tan lluny"—, i rebla que "no és un corrupte, ni de bon tros; no hi ha motius de força perquè no es torne a presentar. Hi ha hagut el tema aquest dels vestits, que és una anècdota. Hi ha coses molt més importants, i, si no, mireu el Palau de la Música Catalana... Una altra cosa és la meua valoració personal sobre les capacitats personals del president de la Generalitat, i si m'estimaria més un altre que no ell. Si es presenta de nou i torna a guanyar, compte, que ara sí que anirem amb lupa! No podeu tornar a caure, ni vós ni els que us envolten, en casos com els que hi ha hagut. Féu els canvis que calga i exigiu que tothom tinga allò que cal; i si no, talleu colls".

Curiosament, aquest ex-president de l'Associació Valenciana d'Empresaris considera, però, que "el president més interessant de tots els que hem tingut és Joan Lerma". En valora, sobretot, l'"honradesa", i explica que "moltes grans empreses valencianes actuals han d'estar-li molt agraïdes, a Lerma, per les polítiques de foment i desenvolupament de les empreses valencianes que va endegar, a més de la implantació d'ajudes a la formació per a crear ocupació, i Mercadona n'és un exemple".

De fet, quan analitza el PP valencià actual, Leonardo Ramón detecta que, "sense discussió, la UCD era molt més centrista, diria que fins i tot excessivament liberal i ingènua en els seus plantejaments. El PP actual vol ser tan de centre, però no ho ha aconseguit, no té

PRATS | CAMPS

V. Ruiz Monrabal:
"Demanaria a Camps que no es presentara, pel bé de la democràcia"

la frescor d'aquella UCD, que comptava amb el cap fantàstic de Joaquín Garrigues Walker, tan fantàstic com ho era, ací, el de Joaquín Muñoz Peirats".

Com a mostra de la limitació del discurs del PP autòcton, Ramón assenyala les acusacions constants al govern estatal pel presumpte greuge comparatiu envers els valencians. "Jo diria una cosa al senyor Camps: José María Aznar va ocupar el poder vuit anys i va dur l'AVE

Martin Quirós: “És més factible que caiga qualsevol altre que no ell”

d'innocent empresonat, però en aquest cas esperar el judici és una tapadora i una excusa que no afavoreix gens la democràcia. Mantenir els presumptes culpables al càrrec és un mal procediment, contribueix al menyspreu de la democràcia entre les classes populars”.

A l'advocat Ruiz Monrabal el neguiteja, doncs, la “passivitat de la gent” i la “indiferència total per a enfortir la democràcia”, i troba tot de diferències entre el PP actual i la UCD en què va militar i amb què va ser diputat al Congrés. “La UCD era molt civilitzada quan era a l'oposició, i al govern sempre fou pactista, mentre el PP s'ha radicalitzat bastant”, diu, i lamenta que “faça una política obertament anticatalanista per culpa d'un electorat valencià molt concret”.

Monrabal fa saber que els seus “amics de dreta” cada dia “es radicalitzen més” a causa del reguitzell d'imputacions de corrupció de gent del PP que observen a la premsa: “És com la mare del fill presumptament culpable, que sempre dirà que el xiquet és innocent.” Segons ell, “la gent ha interioritzat que és més de dreta que no d'esquerra, sense saber ben bé què significa cada cosa”.

Leonardo Ramón demana “no prejutjar Camps”, i recorda que “hi ha un tresorer al PP, no?”, en referència a l'ex-responsable de finances del PP, Luis Bárcenas, apartat de l'activitat política i de qui “la premsa ja no diu res”. Això duu Ramón a pensar que “a les altures, amaguen moltes coses, com deixava anar l'altre dia Alfredo Pérez Rubalcaba, dient allò de ‘jo ho sé tot de tots’”. En aquest sentit, aquest ex-conseller opina que “si hom vol inestabilitzar el PP mitjançant Camps, va ben errat; si van contra ell, encara millorarà la seua imatge entre els valencians”.

El missatger. Martín Quirós acusa precisament els periodistes d'haver caigut en un periodisme de declaració que no interessa els ciutadans.

a Valladolid, però no a València. El senyor Camps, aleshores, callava... Ara bé, també he de dir que Catalunya ens nega l'aigua de l'Ebre, i jo, que he tingut una empresa a Alcanar, sé que al Delta pateixen set o vuit riuades l'any. Només en demanem les sobres!”

Vicent Ruiz Monrabal, un demòcrata-cristià convençut que va voler crear una dreta valenciana més arrelada al territori i no frontista amb Catalunya, també va conèixer Francisco Camps quan aquest era jove. El recorda com “un bon xic, molt i molt catòlic i honest en la vida privada i fins i tot diria que pública; jo el considere una persona íntegra. Això sí, prové d'una dreta molt castellanitzada, per què primer és Espanya i després València, com passa a l'església valenciana”.

“Veig claríssim que no s'ha embutxat diners –continua–, i allò dels vestits

és una ximpleria... Ara bé, crec que el PP va finançar-se il·legalment a través de les empreses *Gürtel*” i aquest motiu és suficient perquè, ni que siga transitòriament, abandone la política. “Li demanaria que no es presentara, i el petonejaria molt i em fotografiaria de bracet seu, si no ho fera. Potser no és culpable, però la democràcia hi guanyaria molt. A la fi, com em deien a l'acadèmia Konrad Adenauer: les eleccions, les guanya el partit, no la persona. El cap de llista només suma un 5% dels vots als que rebria una granera. La democràcia hi guanyaria molt si el PSOE no torna a presentar Zapatero, i el PP, Camps i tota la resta d'encausats per possibles casos de corrupció.”

Aquest advocat jutja que “cal respectar la presumpció d'innocència, com ens deien a la facultat de dret: val més un miler de culpables al carrer que no un

JOSÉ RAMÓN PIN ARBOLEDAS

Nascut el 1944 a Madrid, on ara viu, Pin Arboledas fou un dels dos membres de la UCD que van participar a la ponència redactora del primer Estatut d'autonomia valencià, aprovat el 1982.

L'any 1975 participa en la creació del Partit Popular Regional Valencià (PPRV), federat al primigeni Partit Popular i amb què s'integrarà a la UCD. Va ser secretari provincial a València d'aquesta coalició centrista i, alhora, portaveu adjunt al grup parlamentari del Congrés dels Diputats (1977-1982), fins que Leopoldo Calvo-Sotelo abandona el poder i Felipe González pren el relleu. També fou diputat de les Corts valencianes preautonòmiques, entre els anys 1979 i 1982.

A continuació, passa a AP i a la política madrilenya, tot esdevenint diputat –i membre de la mesa– del parlament autonòmic (1983-1987). El 1995 resulta escollit regidor a l'Ajuntament de Madrid, on coincideix dos anys amb Esperanza Aguirre, que n'era tinenta d'alcalde. El 1997, però, ha de retornar al seu lloc de feina, el de professor de comportament humà a l'organització que ocupa al IESE, escola de direcció d'empreses de la Universitat de Navarra.

Allunyat de la primera línia, va continuar lligat a la política, ara com a assessor del PP a l'àmbit estatal: va ser al departament d'acció electoral fins fa poc, abans de la derrota electoral del 2004. És membre del patronat d'Humanisme i Democràcia, l'ONG del PP i president de la Casa de València a Madrid.

“Ací el problema és que els polítics –apunta– es dediquen a debatre sobre qüestions personals a les institucions, per compte dels problemes dels ciutadans, cosa que és una manca de respecte. Ja es resoldran als jutjats, aquests problemes!

MARTÍN QUIRÓS PALAU

Nascut a València el 1929, aquest metge anestesista s'afilia l'any 1983 a AP que de seguida li ofereix el càrrec de portaveu municipal. Eren els anys de Ricard Pérez Casado a l'alcaldia, quan els socialistes dominaven àmpliament la Casa Gran, la Diputació i la Generalitat. Va mantenir debats molt enèrgics i va teixir una bona amistat amb Vicent González Lizondo, president d'Unió Valenciana, amb qui va conformar un tàndem molt bel·ligerant contra el *catalanisme* que, a parer seu, imperava en la línia política del consistori. Els vuit anys que passa a l'hemicicle municipal aplanen el camí perquè el 1991 Rita Barberà pugui ser escollida alcaldessa de la ciutat. PP i UV sumaven un escó més que l'esquerra, i d'aleshores ençà la batllessa no ha fet sinó refermar el seu poder.

El 1991, Quiros passa a formar part del grup parlamentari popular a les Corts valencianes, com a portaveu adjunt. Efectua una oposició fèrria contra els socialistes, que fonamenta en l'elevat nombre d'hectàrees calcinades a la primera part de la legislatura. Quatre consellers responsables de la matèria desfilen davant seu, amb motiu d'això. També va coordinar el programa electoral amb què el PP va arribar a la Generalitat l'any 1995. Se'n va de les Corts –i de la política activa– el 2002. Ha estat president de l'Ateneu Mercantil de València i ara ho és del Consell Valencià del Moviment Europeu.

A qui haja robat, que li tallen la mà, però això, ara, a mi, m'importa un rave! Això fa que la gent es desvincule de la política, i bona culpa és de la premsa, que sembla feta per becaris, amb el micròfon d'ací cap allà, amb un encreuament constant

LEONARDO RAMÓN SALES

Nascut a València l'any 1940, aquest exportador de cítrics va entrar a la política amb Emilio Attard, que tenia força confiança dipositada en ell i que coneixia del consell d'administració del Banc de l'Exportació. Attard, referent indubtable de la UCD valenciana, el tenia de secretari i de xofer. El cuquet per la política no li para de créixer, i acudeix amb una certa regularitat a les tertúlies que al franquisme tardà tenien lloc a Piscina València. Defensor a ultrança de la bandera coronada i amb franja blava.

Attard l'inclou a la UCD sense consultar-li-ho prèviament, i el nomena responsable d'assumptes econòmics. L'abril del 1978, quan es constitueix el primer Consell preautonòmic –presidit pel socialista Josep Lluís Albinana però amb cinc consellers d'UCD–, Ramón és designat titular d'Indústria i Comerç, cartera que exercirà fins el desembre del 1979, quan Enrique Monsonís substitueix Albinana i aterra a la conselleria d'Agricultura, Pesca i Alimentació, una tasca que fins aleshores havia dut a terme Monsonís. Quan els socialistes accedeixen al Consell, l'any 1982, Ramón abandona temporalment la política i és elegit president de l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE). Com a màxim dirigent d'aquest *lobby*, Ramón proposa als partits d'incloure un representant a les llistes al Parlament Europeu del 1987. Només ho accepta Vicent González Lizondo, i Ramón hi va de dos, darrere de Leopoldo Ortiz.

de declaracions. El lector, a la fi, passa per damunt d'aquestes coses, va girant planes, i el diari s'esgota. Això que diuen de Camps, no els importa: els importa la desocupació, els impostos, el tren de gran velocitat... Parlen tant de corrupció

FRATIS I CAMPS

VICENT RUIZ MONRABAL

Nascut a Sedaví (Horta), el 1936, Vicent Ruiz Monrabai, militant de les Joventuts d'Acció Catòlica i president de la Joventut Agrícola Rural i Catòlica, el Nou d'Octubre del 1972 va gosar de publicar una circular titulada "L'ús de la llengua vernaclea en les diòcesis de la Província Eclesiàstica Valentina: País Valencià, Illes Balears".

Era l'ala dreta de la clandestinitat antifranchista i com a tal va crear la Unió Democràtica Valenciana i, després, va integrar-se a la Unió Democràtica del País Valencià (UDPV), formació democrata-cristiana nascuda el 1965 que no reeixí electoralment –Ruiz Monrabai fou cap de llista a les eleccions estatals del 1977– i que s'integrà a la UCD. Amb la coalició de centre, el 1979 sí que aconseguí acta de diputat a Madrid.

Advocat de professió, ha dut a terme una feina molt activa en camps tan diversos com el cooperativisme i les societats musicals. Va ser president fundador de la Federació de Societats Musicals de la Comunitat entre els anys 1973 i 1976, i màxim dirigent de la Confederació Espanyola de Societats Musicals.

La desfeta d'UCD va retornar-lo a la seua activitat privada –un bufet d'advocats molt reconegut–, però abans, el 1983, encara va encapçalar la llista municipal de la Coalició Aliança Popular, que aquest partit compartia amb el Partit Demòcrata Popular, Unió Liberal i Unió Valenciana.

perquè es pensen que això ven, però no és així, i això que dic val tant per al cas de Camps com per al de [el president del Congrés dels Diputats] José Bono".

Sobre la possibilitat que Camps vaja a judici, Quirós fa saber que "seria una

cosa nova que no sé com podria resultar... Però recordeu Demetrio Madrid, ex-president de Castella-Lleó, que en un atac d'excés d'honestetat va dimitir perquè deien que no havia pagat la seguretat social d'uns treballadors. Va aprofitar-ho Aznar, i va acabar-se per sempre més Castella-Lleó per al PSOE. Els tribunals, però, van acabar exonerant-lo. I ara, que se n'ha fet? On viu?".

Quirós té una fe cega en Camps, i basa el cas dels vestits en una possible sessió de fotos amb motiu de les eleccions valencianes del 2007: "Se n'anà a Madrid, van prendre-li mides per fer-li-les i se'n va anar sense els vestits. És la cosa més probable. Jo, quan era candidat, vaig haver d'anar quatre vegades a Madrid per fer-me les fotos. Vas amb cotxe fins allà, arribes malament... Entenc que va posar-se aquells vestits i que després els va deixar allà mateix." Respecte als regals de la trama corrupta que presumptament van anar a raure a la família del cap del Consell, Martín Quirós evoca una altra figura passada, en aquest cas la d'Alfonso de la Fuente Chaos, president de la Federació Espanyola de Futbol entre els anys 1956 i 1960, que "mai no duia diners". "Com us penseu que paga aquesta gent?", es demana Quirós; "doncs amb targeta, o amb xecs, o a través del cap de gabinet. No saben ben bé com paguen cada cosa, ni cal que ho sàpiguen".

Uns altres encausats il·lustres del PP valencià són els presidents de les diputacions alacantina i castellanenca. Del primer, José Joaquín Ripoll, Quirós agraeix la "sinceritat" que va demostrar el dia en què va sentir-se "avergonyit" per les converses amb l'empresari Enrique Ortiz que va enregistrar la policia amb el sistema Sitel, "amb què poden fer què vulguen, tot siga dit". Sobre Carlos Fabra –"és incombustible, molt flamenc!"–, Quirós pensa que ha sabut "donar una personalitat pròpia a la província". "Els castellanencs poden perdonar-li moltes coses, perquè ha aconseguit que Castelló existesca. No han estat capaços d'entrar-hi Zaplana ni Camps ni Rajoy. El rei és ell: i amb un fetge nou, encara més", ironitza.

Per a Leonardo Ramón, el cas alacantí, en què "un empresari com Enrique Ortiz ha tingut l'habilitat de tenir contentes la dreta i l'esquerra", és producte "d'una estructura social molt concreta que se circumscriu a aquelles comarques".

Martín Quirós:
"Aquesta gent
no sap com paga
cada cosa, ni cal
que ho sàpiga"

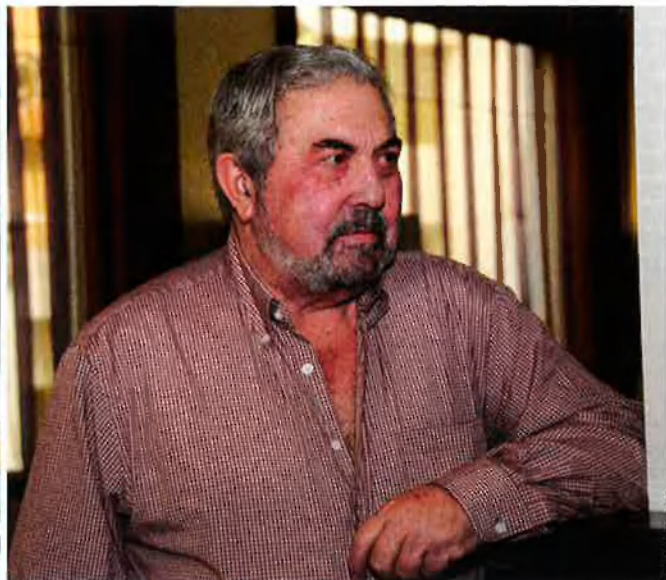
Ruiz Monrabal assenyala que "Zaplana era molt més pactista, i un bon exemple fou la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua; de Camps, en tot cas, destacaria els seus valors personals".

Martín Quirós, que ha treballat amb tots dos, matisa que "el polític vocacional fins a l'extrem ha estat Zaplana". Recorda que "no queia ni una sola fulla de cap arbre sense que hi donara permís... No crec que el mòbil cause tumor cerebral, perquè ell no n'ha tingut", comenta. "Camps, en canvi, delega molt més que no Zaplana."

Vuit anys a tot estirar? Si Zaplana va ocupar set anys la presidència de la Generalitat Valenciana, Camps en complirà vuit en acabar la legislatura en curs. A parer de Pin Arboledas, "no fou bo que Jordi Pujol estiguera 23 anys al poder, ni tampoc que el PNB fora l'únic partit que governara durant tants anys, ni que el PSOE encara governe a Andalusia. Fa l'efecte, però, que a la Comunitat Valenciana el Partit Socialista no ha trobat ni el lloc ni les persones adients per a recuperar el Consell". De qualsevol manera, aquest professor afegeix que "els nord-americans són molt intel·ligents quan apunten que una persona, després de vuit

Leonardo Ramón:
"Camps callava,
quan Aznar va fer
l'AVE a Valladolid
però no a València"

anys, ja pot aportar-hi ben poca cosa, i que pot tenir greus riscos si es manté al poder. Reconec que el poble colombià, per exemple, ha demostrat una gran maduresa no reelegint Álvaro Uribe, per bé que aquest, com també Lula da Silva al Brasil, ha deixat el poder amb un índex

J. R. Pin Arboledas:
 “El pròxim Consell haurà de restablir la imatge de la Comunitat”

de popularitat superior al 70%. Ambdues constitucions no ho permeten, a diferència de la veneçolana, on Hugo Chávez se l’ha feta a mida”.

Martín Quirós assegura no creure “en allò dels projectes polítics”, i per tant no troba “que el cicle polític de Francisco Camps s’haja esgotat”. Tampoc no veu malament el polític professional, perquè “implica compromís i no-adotzenament”. “Si rendeix –raona Quirós–, el polític pot ser com un bon mecànic, un especialista que no té necessitat de retirar-se al cap d’ics anys.”

Leonardo Ramón comparteix amb Pin Arboledas que, “en general, ni a la presidència del govern ni a la del govern regional, no hauria de ser permès un mandat que excedesca els vuit anys. És millor que se’n retiren. Quan estàs tant de temps al poder hi ha una certa tendència a mantenir l’equip de confiança, cosa que, al seu torn, és traslladable a tota l’estructura institucional, i a la fi hom es pensa que això és el seu hortet, fins i tot ho inclouen al testament... Fora molt interessant, doncs, que hi haguera una certa normativa, que això no restara sotmès al lliure desig de cadascú”.

Leonardo Ramón:
 “Si es presenta de nou i guanya, compte, que ara anirem amb lupa!”

Els silencis de Rajoy. La poca concreció que el president estatal del PP, Mariano Rajoy, ha exhibit en el cas que afecta Francisco Camps és considerada com a normal per Martín Quirós, a qui no estranya gens l’absència d’aquest al País Valencià, que no visita gairebé mai, a diferència de temps pretèrits. “Ací hi ha hagut una tronada enorme i espera que escampe... I si no escampa, haurà de posar-se l’impermeable; i les botes d’aigua, si cal, i la barqueta i tot, si és necessari. Campe qui puga”, explica amb una claredat total.

“A Rajoy, cal estudiar-lo en clau gallega”, reprèn José Ramón Pin, “i com que jo no ho sóc, de galleg, sóc incapaç de comprendre’l”. L’aurèola enigmàtica que també exhalen les opinions de Pin sobre la possible continuïtat de Camps al capdavant dels populars valencians no fa sinó engrandir-se quan li demanem per la hipotètica millora en percentatge de vot que podria experimentar el PPCV a la pròxima contesa autonòmica, en cas que l’abstenció, com sembla que passarà, siga més elevada que de costum: en cas que el PP vorege el 60% dels sufragis –l’any 2007 va obtenir-ne el 53%–, Pin

Arboledas ho entendrà com “una notícia democràtica, simplement”.

Un entusiasme moderadíssim que no arriba al despatx de Vicent Ruiz Monrabal, que reconeix a Camps el fet d’haver “nascut a l’Horta”, d’haver-se “educat ací” i de “dur sang valenciana”. No li agrada gens, però, quan el president s’emboïlla en la bandera autonòmica i en un discurs massa acusat. “Si ho és tant, de valencianista, que munte un partit no dependent de Madrid. Ser valencianista de costums, himne i senyera, però no efectuar una política valenciana global és una manera de ser valencianista només com a anticatalanista. Si no existira el catalanisme, Camps de segur que no faria tants pronunciaments valencianistes. També és cert que hi ha sectors catalanistes poc prudents, que no haurien de ser tan provocadors: per què han de dir-ne *català* si en poden dir *valencià*? No us dic *llengua valenciana*, sinó *valencià*!” Una manera de pensar que no evita que l’altre dia, quan Ruiz Monrabal va assistir a la gala anual “Valencianos para el Siglo XXI”, s’escandalitzara en sentir la intervenció del cap del Consell, íntegrament pronunciada en castellà: “Ni bona nit! Ni una paraula!”

Tot i compartir “el pes que la religió té a l’acció de govern” de Camps, Monrabal veu inexcusable que “encara no hagen explicat què va costar la visita del papa del 2006”, i exigeix, per això, “un detall ordenat de les despeses a les Corts valencianes”. Un miracle, vaja.

Victor Maceda